

ég három nap van hátra a táborig. Apa már elkezdi becsomagolni Félix bőröndjét, mert anyának nincs rá ideje.

– Te aztán jól megnőttél! – mondja, amikor Félix felpróbálja a tábori ruháját.

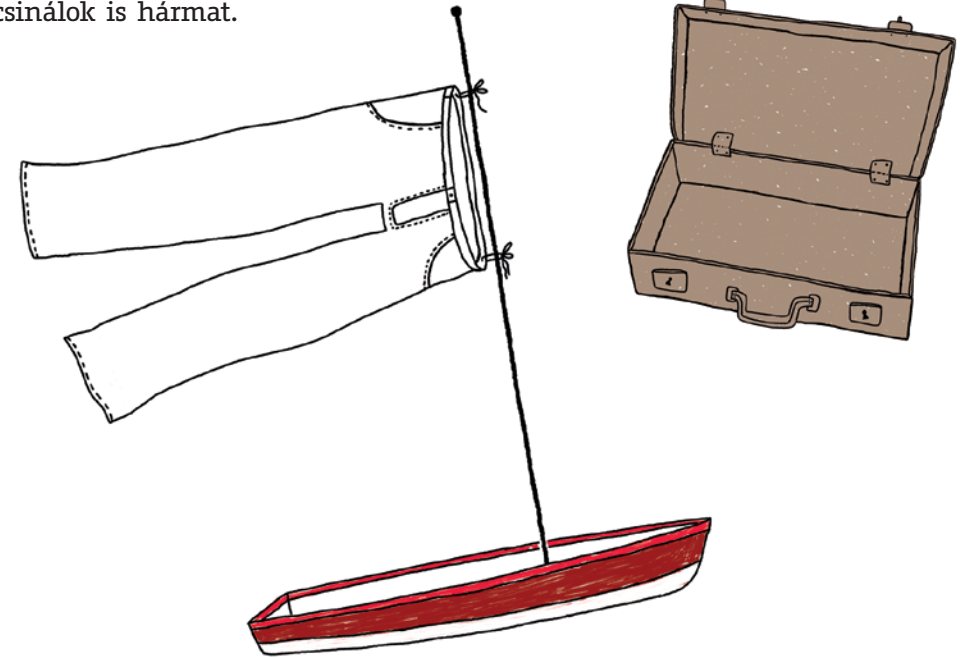
Nagypapa rákacsint.

– Jól van, kisfiam – ezt jelenti a kacsintás. – Rendesen ettél, és jó nagyokat aludtál.

Nagypapa szentül hiszi, hogy ettől nő meg az ember.

Félixre pont jó az ing, de az összes nadrág túl rövid.

– Semmi gond – mondja apa. – Van szabásmintám. Mindjárt csinállok is hármat.

– Te? – kérdezi Félix. – Te tudsz varrni?

– Persze – válaszolja. – A vitorlákat is én szoktam javítani, nem? Apa most jött haza a vitorlásával Angliából. Úgy volt, hogy Félix is vele mehet, de túl erős volt a szél.

– Nem fúj el engem olyan könnyen a szél – próbálkozott még, de apa hajthatatlan volt: ez neki túl veszélyes lenne.

Szétterít egy erős vászondarabot, és rögtön mérni, szabni kezd.

– No, nagylegény – kérdezi fércelés közben –, mivel töltötted az időt az elmúlt napokban?

– A dossziémon dolgoztam – mondja Félix.

– Ez jól hangzik! És miről készítesz dossziét? Várj csak, hadd találjam ki! Veszélyes tengeri szörnyekről? Halálosan mérgező ásványokról? A bolygók állásáról? Veszélyeztetett csillagképekről?

– Az új barátomról.

Apa elgondolkodik, majd gombostűkkel a szájában így szól:

– Folonganak fajd, hogy a farátaid leheffenek, ha ilyen nadfágod lef. – Aztán ripsz-ropsz összevarrja a nadrágot.

Nem a ruha teszi az embert, mondja a közmondás. De lehet, hogy a barátot igen?

Legjobb lesz rögtön munkához látni. A ruha fontos! Életbevágó!

Megfelelő ruha nélkül nem készülhet el a barátja. Egy darabka szabásmintapapírra rajzolni kezd.

cáprobőr *alsóruha*, hogy gyors legyen

filmelegítő, belevarrt adóvevővel (a párja Félixnél lesz)

nulóver angóraszőrből, ami a legpuhább nyúlszőr (bocs, Ugr)

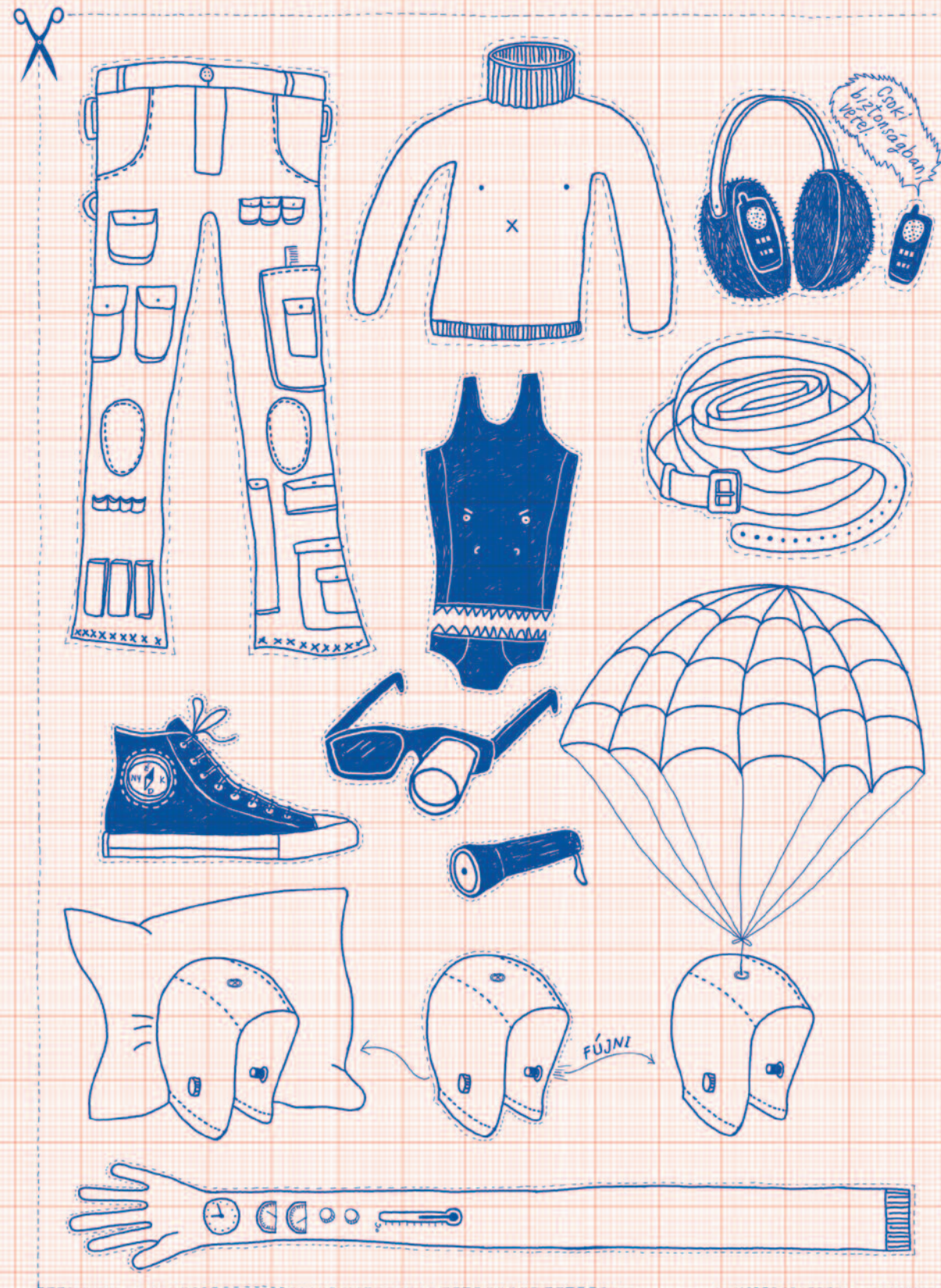
katonai *terepnadrág*, ezeregy zsebbel, ezeregy létfontosságú

holmi számára

felfújható *kapucni*, fejpárnaként és ejtőernyőként is használható

kilencszer a derékra tekert *öv*, kötélként menekülésre is alkalmas

stb.

A ruhák nagyon profin néznek ki. Ez azért már valami.

– Milyen ügyesen rajzolgatsz – mondja apa.

Rajzolgatok?, gondolja Félix. Várj csak, míg meglátod a barátomat áramvonalas harci öltözetben. Majd meglátjuk, hogy akkor is úgy beszél-e velem, mint egy óvodással.

– Felpróbálsz a nadrágokat?

Az unalmas, tartós, elnyűhetetlen kék tábori nadrágokat?

– Muszáj, apa?

Az első nadrág jó. A második is jó. A harmadik is. Kész.

Apa ragyog, és talán nagypapa is, de Félix most egy pillantást sem vet rá.

– Megyek locsolni. Jössz segíteni?

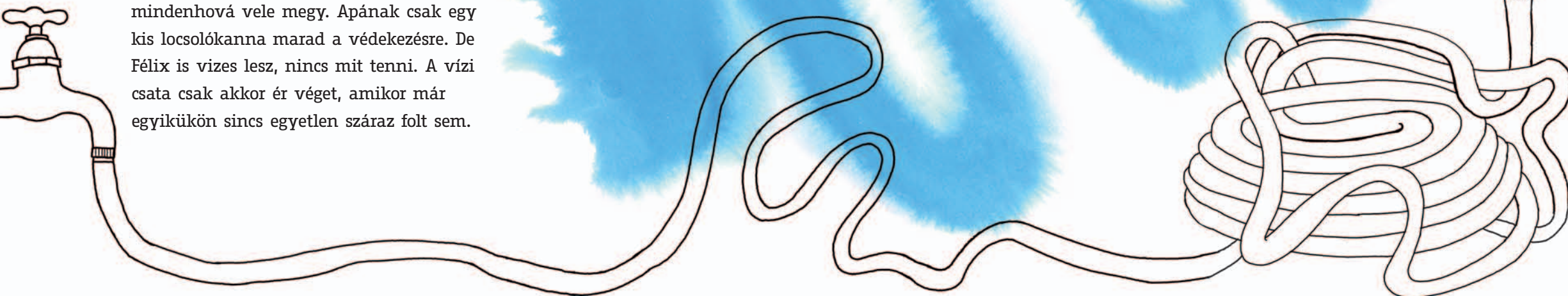
– Jövök – mondja Félix.

Letekerik a kerti öntözőcsövet, és Félix locsolhat.

Hát ez hogy lehet? Apa máris csuromvizes, mielőtt az első zöld levél egy korty vizet is kapott volna.

Apa leteszi a szemüvegét, és ellentámadásba lendül. Félix már ott sincs. A cső mindenhová vele megy. Apának csak egy kis locsolókanna marad a védekezésre. De Félix is vizes lesz, nincs mit tenni. A vízi csata csak akkor ér véget, amikor már egyikükön sincs egyetlen száraz folt sem.

Mind a ketten kifelésznek egy törülközőre, alsónadrágban.

Nézhetnék a felhőket, de nincsenek.

– Mit csinál itt ez a két pucér naplopó? – jelenik meg anya.

A semmittevés neki nem megy. Félix és apa rávigyorognak, hunyorogva a naptól. Aztán kipróbálják vele a félixdobást.

A félixdobás azt jelenti, hogy valakit ledobnak a földre.

A szó saját találmány, de a hanyatt dobás szintiszta valóság.

Anya hamar megadja magát, de aztán egyből fel is tápázkodik.

– Na jó, megyek, dolgom van. Így nem haladok a dossziémmal.

Siet a papírjaihoz. Félix és apa ott maradnak, a földön fekve.

Az ég kékje Félixnek az új tábori nadrágjait juttatja eszébe. Az aktája! Hogyan haladhatna tovább az új baráttal? Semmi esetre sem úgy, hogy a fűben lustálkodik. Eljött az ideje, hogy igazán munkához lásson.

